

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 604/2013

af 26. juni 2013

om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra e),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række substansændringer i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne ⁽⁴⁾. Forordningen bør af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, som på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Unionen.

⁽¹⁾ EUT C 317 af 23.12.2009, s. 115.

⁽²⁾ EUT C 79 af 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 7.5.2009 (EUT C 212 E af 5.8.2010, s. 370) og Rådets førstebehandlingsholdning af 6.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 10.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ EUT L 50 af 25.2.2003, s. 1.

(3) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), hvorved det sikres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. fastholdelse af non-refoulement-princippet. I denne henseende, og uden at dette berører ansvarlighedskriterierne i denne forordning, betragtes medlemsstaterne, der alle efterlever non-refoulement-princippet, som sikre lande for tredjelandstatsborgere.

(4) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det også, at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør omfatte en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

(6) Den første fase af oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som på længere sigt bør føre til en fælles procedure og en ensartet retsstilling, som gælder i hele Unionen, for personer, der er meddelt international beskyttelse, er nu afsluttet. Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. november 2004 Haagprogrammet, som fastsætter de mål, der skal realiseres på området frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. I denne forbindelse opfordrede Haagprogrammet Europa-Kommissionen til at afslutte evalueringen af retsinstrumenterne fra første fase og forelægge Europa-Parlamentet og Rådet anden fases instrumenter og foranstaltninger med henblik på vedtagelse inden 2010.

(7) I Stockholmprogrammet gentog Det Europæiske Råd sit engagement i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet, jf. artikel 78 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), for personer, der er meddelt international beskyttelse.

Det understregede desuden, at Dublinsystemet fortsat er hovedhjørnesteinen i opbygningen af det fælles europæiske asylsystem, da det klart fastlægger, hvem blandt medlemsstaterne der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse.

- (8) Ressourcerne i Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010⁽¹⁾, bør kunne anvendes til passende støtte til de relevante tjenester i medlemsstaterne, som er ansvarlige for gennemførelsen af nærværende forordning. EASO bør navnlig træffe solidaritetsforanstaltninger såsom asylindsatsreserven, hvor asylstøtteholdene kan bistå de medlemsstater, der er under særligt pres, og hvor ansøgerne om international beskyttelse (»ansøgerne«) ikke nyder godt af passende standarder, navnlig med hensyn til modtagelse og beskyttelse.
- (9) I lyset af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget af førstefaseinstrumenternes gennemførelse, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for forordning (EF) nr. 343/2003, samtidig med at der i lyset af erfaringerne foretages de nødvendige forbedringer af Dublinsystemets effektivitet og af beskyttelsen af ansøgere inden for rammerne af dette system. Da et velfungerende Dublin-system er af afgørende betydning for det fælles europæiske asylsystem, bør dets principper og funktion revideres, mens andre komponenter i det fælles europæiske asylsystem og Unionens solidaritetsredskaber opbygges. Der bør foretages en omfattende kvalitetskontrol ved at gennemføre en evidensbaseret revision, der omfatter Dublinsystemets juridiske, økonomiske og sociale virkninger, herunder dets virkninger for de grundlæggende rettigheder.
- (10) For at sikre, at alle, der ansøger om eller har international beskyttelse, behandles lige, og sikre overensstemmelse med den gældende EU-ret på asylområdet, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse⁽²⁾, omfatter denne forordnings anvendelsesområde ansøgere om subsidiær beskyttelse og personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse.
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse⁽³⁾

bør finde anvendelse på den procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som er fastlagt i denne forordning, med forbehold af begrænsningerne med hensyn til anvendelsen af nævnte direktiv.

- (12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelsesstatus⁽⁴⁾ bør ligeledes finde anvendelse, uden at dette berører bestemmelserne om de proceduremæssige garantier, der gives i denne forordning, med forbehold af begrænsningerne med hensyn til anvendelsen af nævnte direktiv.
- (13) I overensstemmelse med FN's konvention om barnets rettigheder fra 1989 og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af denne forordning. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduregarantier for uledsagede mindreårige på grund af deres særlige sårbarhed.
- (14) I overensstemmelse med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør hensynet til familielivet indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af denne forordning.
- (15) En medlemsstats samlede behandling af ansøgningerne om international beskyttelse fra medlemmerne af en familie gør det muligt at sikre, at ansøgningerne behandles grundigt, og at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens, og at medlemmerne af en familie ikke adskilles.
- (16) For at sikre fuld overholdelse af princippet om familiens enhed og barnets tarv bør eksistensen af et afhængighedsforhold mellem en ansøger og vedkommendes barn, søskende eller forældre på grund af ansøgerens graviditet eller fødsel, sundhedstilstand eller høje alder være et bindende ansvarskriterium. Når ansøgeren er en uledsaget mindreårig, bør tilstedeværelsen af et familiedlem eller en slægtning på en anden medlemsstats område, som kan tage sig af vedkommende, også være et bindende ansvarskriterium.

⁽¹⁾ EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11.

⁽²⁾ EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

⁽³⁾ Se side 96 i denne EUT.

⁽⁴⁾ Se side 60 i denne EUT.

- (17) Enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet til den eller til den anden medlemsstat, selv om denne behandling ikke er dens ansvar i henhold til de bindende kriterier, som er fastsat i denne forordning.
- (18) Der bør afholdes en personlig samtale med ansøgeren for at lette afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Så snart ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, bør ansøgeren informeres om anvendelsen af denne forordning og om muligheden for under samtalen at fremlægge oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, for at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.
- (19) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat, jf. navnlig artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med sådanne afgørelser omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af denne forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til.
- (20) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at en person ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at vedkommende søger international beskyttelse. Frihedsberøvelsen bør være så kortvarig som muligt og være underkastet principperne om nødvendighed og proportionalitet. Særlig skal frihedsberøvelse af ansøgere være i overensstemmelse med Genèvekonventionens artikel 31. De procedurer, der i henhold til denne forordning fastsættes for en frihedsberøvet person, bør anvendes som en prioritet, inden for de kortest mulige frister. For så vidt angår de generelle garantier vedrørende frihedsberøvelse samt, hvor det er relevant, betingelserne for frihedsberøvelsen bør medlemsstaterne også anvende bestemmelserne i direktiv 2013/33/EU på personer, der frihedsberøves på grundlag af denne forordning.
- (21) Mangler ved eller sammenbrud af asylsystemer, som ofte forværres eller fremkaldes ved, at der kommer særligt pres på dem, kan bringe den korrekte funktion af det system, der indføres i henhold til denne forordning, i fare, hvilket kan medføre risiko for krænkelse af de rettigheder for ansøgere, som er fastsat i den gældende EU-ret på asylområdet og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, andre internationale menneskerettigheder og flygtninges rettigheder.
- (22) Der bør udarbejdes en proces for tidlig varsling, beredskab og styring af kriser på asylområdet, som skal kunne forebygge en forværrelse i eller sammenbrud af asylsystemer, og hvor EASO spiller en væsentlig rolle ved at anvende sine beføjelser i henhold til forordning (EU) nr. 439/2010, for at sikre et robust samarbejde inden for rammerne af nærværende forordning og for at udvikle gensidig tillid blandt medlemsstaterne for så vidt angår asylpolitikken. En sådan proces bør sikre, at Unionen varskos så hurtigt som muligt, når der er bekymring for, at den korrekte funktion af det system, der indføres ved nærværende forordning, bringes i fare på grund af et særligt pres på eller mangler i asylsystemerne i en eller flere medlemsstater. En sådan proces ville give Unionen mulighed for at fremme forebyggende foranstaltninger på et tidligt stadium og vise sådanne situationer den nødvendige politiske opmærksomhed. Solidaritet, som er et centralt element i det fælles europæiske asylsystem, går hånd i hånd med gensidig tillid. Ved at øge denne tillid vil processen for tidlig varsling, beredskab og styring af asylkriser kunne forbedre styringen af konkrete foranstaltninger af reel og praktisk solidaritet over for medlemsstaterne for at bistå de berørte medlemsstater i almindelighed og ansøgerne i særdeleshed. I overensstemmelse med artikel 80 i TEUF bør EU-retsakter, når det er nødvendigt, indeholde passende bestemmelser vedrørende anvendelsen af princippet om solidaritet, og processen bør ledsages af sådanne foranstaltninger. Rådets konklusioner af 8. marts 2012 om en fælles ramme for reel og praktisk solidaritet over for medlemsstater, hvis asylsystemer er under særligt pres, bl.a. på grund af blandede migrationsstrømme, er en »værktøjskasse« for såvel eksisterende som potentielle nye foranstaltninger, som der bør tages hensyn til i forbindelse med en procedure for tidlig varsling, beredskab og krisestyring.
- (23) Medlemsstaterne bør samarbejde med EASO om at indsamle oplysninger om medlemsstaternes evne til at håndtere et særligt pres på deres asyl- og modtagelsessystemer, navnlig inden for rammerne af anvendelsen af denne forordning. EASO bør regelmæssigt aflægge rapport om de oplysninger, der er indsamlet i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 439/2010.
- (24) I overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003⁽¹⁾ kan overførsler til den medlemsstat, der har ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, foretages på frivilligt grundlag, i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse. Medlemsstaterne bør fremme frivillige overførsler ved at give ansøgeren tilstrækkelig information og bør sikre, at kontrollerede overførsler og overførsler under ledsagelse foretages på en human måde under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og respekt for den menneskelige værdighed, samt barnets tarv og under størst

⁽¹⁾ EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3.

mulig hensyntagen til udviklingen i den relevante retspraksis, navnlig for så vidt angår overførsler af humanitære årsager.

- (25) Den gradvise indførelse af et område uden indre grænser, hvor den frie bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med TEUF, og fastlæggelse af EU-politikker med hensyn til betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold, herunder fælles bestræbelser for forvaltning af de ydre grænser, gør det nødvendigt at finde en ligevægt mellem ansvarlighedskriterierne i en ånd af solidaritet.
- (26) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾ finder anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning.
- (27) Udvekslingen af personoplysninger om en ansøger, herunder følsomme oplysninger om vedkommendes helbredsmæssige forhold, inden en overførsel, vil sikre, at de kompetente asylmyndigheder er i stand til at yde ansøgerne passende bistand og til at sikre kontinuitet i den beskyttelse og de rettigheder, de tildeles. Der bør fastsættes særlige bestemmelser for at sikre beskyttelsen af oplysninger om ansøgere, som befinder sig i denne situation, i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.
- (28) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, reducere procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller fastlægge bestemmelser om gennemførelsen af overførslerne.
- (29) Der bør sikres kontinuitet mellem bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og bestemmelserne i nærværende forordning. Tilsvarende bør der sikres sammenhæng mellem nærværende forordning og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemssta-

terne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse⁽²⁾.

- (30) Eurodacsystemets virkemåde som fastsat ved forordning (EU) nr. 603/2013 bør lette anvendelsen af nærværende forordning.
- (31) Visuminformationssystemets virkemåde som fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold⁽³⁾, og især gennemførelsen af artikel 21 og 22 heri, bør lette anvendelsen af nærværende forordning.
- (32) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af deres forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, herunder relevant retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.
- (33) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser⁽⁴⁾.
- (34) Undersøgesproceduren bør anvendes i forbindelse med vedtagelsen af en fælles folder om Dublin/Eurodac og en særlig folder for uledsagede mindreårige, af en standardformular til udveksling af relevante oplysninger om uledsagede mindreårige, af ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger om mindreårige og afhængige personer, af ensartede betingelser for forberedelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse, af to lister over relevante beviselementer og indicier og periodisk revision heraf, af en passerseddel, af ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger om overførsler, af en standardformular til udveksling af oplysninger inden en overførsel, af en fælles helbredsattest, af ensartede betingelser og praktiske arrangementer for udveksling af en persons helbredsoplysninger inden en overførsel, og af sikre elektroniske transmissionskanaler for transmission af anmodninger.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Se side 1 i denne EUT.

⁽³⁾ EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60.

⁽⁴⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

- (35) For at fastsætte supplerende regler bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår identifikation af en uledsaget mindreårige familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for vurdering af en slægtninges kapacitet til at tage sig af en uledsaget mindreårig, herunder i tilfælde, hvor den uledsagede mindreårige familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat, hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere et afhængighedsforhold, kriterierne for vurdering af en persons kapacitet til at tage sig af en afhængig person, og hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorizont. Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv bedst, jf. artikel 6, stk. 3. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (36) Ved anvendelsen af denne forordning, herunder ved forberedelse af delegerede retsakter, bør Kommissionen bl.a. høre eksperter fra alle relevante nationale myndigheder.
- (37) Nærmere regler om anvendelsen af forordning (EF) nr. 343/2003 er blevet fastsat ved forordning (EF) nr. 1560/2003. Visse bestemmelser i forordning (EF) nr. 1560/2003 bør indarbejdes i nærværende forordning, enten af klarhedshensyn eller fordi de kan tjene et generelt formål. Det er navnlig vigtigt for både medlemsstaterne og de pågældende ansøgere, at der er en generel ordning, som gør det muligt at nå frem til en løsning i tilfælde, hvor medlemsstaterne er uenige om anvendelsen af en bestemmelse i nærværende forordning. Det er derfor rimeligt at indarbejde den ordning for bilæggelse af uoverensstemmelser om den humanitære klausul, som er fastlagt i forordning (EF) nr. 1560/2003, i nærværende forordning, og at udvide dens anvendelsesområde til hele nærværende forordning.
- (38) En effektiv overvågning af anvendelsen af denne forordning kræver, at den evalueres med jævne mellemrum.
- (39) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og følger de principper, som særlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Denne forordning tilsigter navnlig, at den asylret, der er sikret ved chartrets artikel 18, og de rettigheder, der anerkendes i chartrets artikel 1, 4, 7, 24 og 47, respekteres fuldt ud. Denne forordning bør derfor anvendes i overensstemmelse hermed.
- (40) Målet for denne forordning, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (41) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (42) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

FORMÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

Formål

I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (»den ansvarlige medlemsstat«).

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »tredjelandstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger, jf. artikel 20, stk. 1, i TEUF, og som ikke er statsborger i en stat, der deltager i denne forordning i medfør af en aftale med Den Europæiske Union

- b) »ansøgning om international beskyttelse«: en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i direktiv 2011/95/EU
- c) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om
- d) »behandling af en ansøgning om international beskyttelse«: samtlige sagsbehandlingsskridt samt alle afgørelser eller domme, der er truffet eller afsagt af de kompetente myndigheder vedrørende en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med direktiv 2013/32/EU og direktiv 2011/95/EU, bortset fra procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til bestemmelserne i denne forordning
- e) »tilbagetrækning af en ansøgning om international beskyttelse«: de skridt, hvorved ansøgeren afbryder de procedurer, som indgivelsen af vedkommendes ansøgning om international beskyttelse har sat i gang, i overensstemmelse med direktiv 2013/32/EU, enten udtrykkeligt eller stiltiende
- f) »person med international beskyttelse«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, som har fået international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2011/95/EU
- g) »fami­liemed­lem­mer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på medlemsstaternes område:
- ansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller nationale praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens lovgivning vedrørende tredjelandstatsborgere
 - mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af ansøgeren, på betingelse af at de er ugifte, og uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national ret
 - såfremt ansøgeren er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for ansøgeren i henhold til loven eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor den voksne opholder sig
 - såfremt personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til loven eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor personen med international beskyttelse opholder sig
- h) »slægtning«: ansøgerens voksne tante, onkel eller bedsteforælder, som opholder sig på en medlemsstats område, uanset om ansøgeren er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national ret
- i) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller statsløs person under 18 år
- j) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til loven eller ifølge national praksis i den pågældende medlemsstat, så længe den pågældende ikke reelt befinder sig i en sådan voksens varetægt; denne definition omfatter en mindreårig, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område
- k) »repræsentant«: en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente organer til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i procedurer, der er omhandlet i denne forordning, med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvor det er nødvendigt. Hvis en organisation udpeges som repræsentant, udpeger den en person, som er ansvarlig for at varetage dens opgaver i forbindelse med den mindreårige i overensstemmelse med denne forordning
- l) »opholdstilladelse«: enhver tilladelse, der er udstedt af myndighederne i en medlemsstat, og som giver en tredjelandstatsborger eller en statsløs ret til at opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område inden for rammerne af en ordning for midlertidig beskyttelse eller indtil ophøret af de omstændigheder, der stiller sig i vejen for gennemførelsen af en udsendelsesforanstaltning, bortset fra visa og tilladelser til at opholde sig i landet, som er udstedt i den periode, der er nødvendig for at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til denne forordning, eller under behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse eller en ansøgning om opholdstilladelse
- m) »visum«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater. Visummets art vurderes ud fra følgende definitioner:
- »visum til længerevarende ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en af medlemsstaterne, eller en afgørelse, der er truffet af en af medlemsstaterne i overensstemmelse med dens nationale ret eller EU-retten, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat i mere end tre måneder

- »visum til kortvarigt ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat med henblik på transit gennem eller et planlagt ophold i en eller flere af eller alle medlemsstaterne i højst tre måneder inden for en given seks måneders periode, der begynder på datoen for den første indrejse på medlemsstaternes område
 - »lufthavnstransitvisum«: et visum, der er gyldigt til transit gennem de internationale transitområder i en eller flere af medlemsstaternes lufthavne
- n) »risiko for, at den pågældende forsvinder«: tilstedeværelse i den enkelte sag af grunde, der er baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at tro, at en ansøger eller en tredjelandstatsborger eller statsløs, der er genstand for en tilbagesendelsesprocedure, vil forsvinde.

KAPITEL II

ALMINDELIGE PRINCIPPER OG GARANTIER

Artikel 3

Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse

1. Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.

Er det umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal den medlemsstat, der træffer afgørelsen, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Kan en overførsel ikke gennemføres i medfør af dette stykke til nogen medlemsstat, der er udpeget på grundlag af kriterierne i kapitel III, eller til den første medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet, bliver den medlemsstat, der træffer afgørelsen, den ansvarlige medlemsstat.

3. Enhver medlemsstat bevarer muligheden for at sende en ansøger til et sikkert tredjeland under overholdelse af de regler og garantier, som er fastsat i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 4

Retten til information

1. Så snart en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, i en medlemsstat, skal dennes kompetente myndigheder informere ansøgeren om anvendelsen af denne forordning og navnlig om:

- a) formålene med denne forordning og følgerne af at indgive en anden ansøgning i en anden medlemsstat og følgerne af at flytte fra en medlemsstat til en anden under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af denne forordning, og under behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse
- b) kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, sådanne kriteriers rækkefølge i procedurens forskellige etaper og deres varighed, herunder at indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat kan medføre, at denne medlemsstat bliver ansvarlig i henhold til denne forordning, selv hvis et sådant ansvar ikke følger af disse kriterier
- c) den personlige samtale som omhandlet i artikel 5 og muligheden for at afgive oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, herunder hvordan ansøgeren kan afgive sådanne oplysninger
- d) muligheden for at påklage en afgørelse om overførsel og, hvor det er relevant, at anmode om suspension af overførslen
- e) det forhold, at medlemsstaternes kompetente myndigheder udelukkende kan udveksle oplysninger om vedkommende med henblik på gennemførelsen af deres forpligtelser, som følger af denne forordning
- f) at den pågældende har ret til at få indsigt i oplysninger om vedkommende selv og til at kræve, at sådanne oplysninger rettes, hvis de er ukorrekte, eller slettes, hvis de er ulovligt behandlede, samt procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder kontaktoplysninger for de myndigheder, der er omhandlet i artikel 35, og for de nationale databeskyttelsesmyndigheder, som har ansvaret for at behandle krav om beskyttelse af personoplysninger.

2. De oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, skal gives skriftligt på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå. Medlemsstaterne skal til det formål benytte den fælles folder, som er udarbejdet i henhold til stk. 3.

Når det er nødvendigt for at sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne korrekt, skal de også gives mundtligt, f.eks. under den personlige samtale, jf. artikel 5.

3. Kommissionen udarbejder ved gennemførelsesretsakter en fælles folder samt en særlig folder for uledsagede mindreårige, som mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Den fælles folder skal også indeholde oplysninger vedrørende anvendelsen af forordning (EU) nr. 603/2013 og navnlig det formål, med henblik på hvilket en ansøgers data kan behandles i Eurodac. Den fælles folder udarbejdes på en sådan måde, at den sætter medlemsstaterne i stand til at supplere den med yderligere oplysninger, som er specifikke for den enkelte medlemsstat. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 5

Personlig samtale

1. For at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder den medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren. Samtalen skal også sikre, at de oplysninger, der gives til ansøgeren i overensstemmelse med artikel 4, bliver forstået korrekt.

2. Den personlige samtale kan undlades, hvis

a) ansøgeren er forsvundet, eller

b) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 4 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Den medlemsstat, der undlader at afholde samtalen, skal give ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, der er relevante for en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

3. Den personlige samtale skal afholdes hurtigt, og under alle omstændigheder inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

4. Den personlige samtale skal afholdes på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, og som vedkommende kan kommunikere på. Når det er nødvendigt, gør medlemsstaterne brug af en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, som afholder den personlige samtale.

5. Den personlige samtale skal finde sted under forhold, som sikrer en passende fortrolighed. Den skal afholdes af en person, der er kvalificeret hertil i henhold til den nationale lovgivning.

6. Den medlemsstat, som afholder den personlige samtale, skal udarbejde et skriftligt resumé heraf, der mindst indeholder de vigtigste oplysninger, som ansøgeren har givet under samtalen.

Dette resumé kan enten have form af en rapport eller et standardskema. Medlemsstaten sikrer, at ansøgeren og/eller den juridiske rådgiver eller anden rådgiver, der repræsenterer ansøgeren, i god tid får adgang til resuméet.

Artikel 6

Garantier for mindreårige

1. Barnets tarv skal være et primært hensyn for medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, som er fastsat i denne forordning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en repræsentant repræsenterer og/eller bistår en uledsaget mindreårig i forbindelse med alle de procedurer, som er fastsat i denne forordning. Repræsentanten skal have de fornødne kvalifikationer og den fornødne ekspertise til at sikre, at der tages hensyn til den mindreåriges tarv under de procedurer, der gennemføres i henhold til denne forordning. En sådan repræsentant skal have adgang til indholdet af de relevante dokumenter i ansøgerens aktmappe, herunder den særlige folder for uledsagede mindreårige.

Dette stykke berører ikke de relevante bestemmelser i artikel 25 i direktiv 2013/32/EU.

3. Ved vurderingen af barnets tarv samarbejder medlemsstaterne tæt med hinanden og tager navnlig behørigt hensyn til følgende faktorer:

a) mulighederne for familiesammenføring

b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling

c) sikkerhedshensyn, navnlig hvis der er risiko for, at barnet er offer for menneskehandel

d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.

4. Med henblik på anvendelsen af artikel 8 træffer den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårig indgav ansøgningen om international beskyttelse, hurtigst muligt passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge på medlemsstaternes område, samtidig med at den varetager barnets tarv.

Med henblik på dette kan den pågældende medlemsstat søge bistand hos internationale eller andre relevante organisationer og lette den mindreåriges adgang til disse organisationers springstjenester.

Ansatte ved de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 35, som beskæftiger sig med anmodninger vedrørende uledsagede mindreårige, skal have modtaget og fortsat modtage passende uddannelse vedrørende mindreåriges specifikke behov.

5. Med henblik på at gøre det lettere at træffe de passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, som opholder sig på en anden medlemsstats område, i medfør af denne artikels stk. 4, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, herunder en standardformular til udveksling af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

KAPITEL III

KRITERIER TIL AFGØRELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER ANSVARLIG

Artikel 7

Kriteriernes rækkefølge

1. Kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.

2. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i dette kapitel, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat.

3. Med henblik på anvendelsen af kriterierne i artikel 8, 10 og 16 skal medlemsstaterne inddrage alle foreliggende beviser for, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer til ansøgeren opholder sig på en medlemsstats område, forudsat at disse beviser fremlægges, inden en anden medlemsstat har accepteret anmodningen om at overtage eller tilbagetage den pågældende i henhold til henholdsvis artikel 22 og 25, og forudsat at der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substansen om ansøgerens tidligere ansøgninger om international beskyttelse.

Artikel 8

Mindreårige

1. Er ansøgeren en uledsaget mindreårig, er det den medlemsstat, hvor et af vedkommendes familiemedlemmer eller en af vedkommendes søskende opholder sig lovligt, der er ansvarlig, under forudsætning af, at dette tjener den mindreåriges tarv bedst. Er ansøgeren en gift mindreårig, hvis ægtefælle ikke opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor vedkommendes far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den mindreårig i henhold til medlemsstatens lov eller praksis, eller en af vedkommendes søskende, har lovligt ophold, der er den ansvarlige medlemsstat.

2. Er ansøgeren en uledsaget mindreårig, der har en slægtning, som opholder sig lovligt i en anden medlemsstat, og det på grundlag af en konkret vurdering er fastslået, at slægtningen kan tage sig af vedkommende, skal den pågældende

medlemsstat sammenføre den mindreårig med vedkommendes slægtning og være ansvarlig medlemsstat, forudsat at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

3. Når familiemedlemmer, søskende eller slægtninge som omhandlet i stk. 1 og 2 opholder sig i mere end én medlemsstat, afgøres det, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på grundlag af, hvad der tjener den uledsagede mindreåriges tarv bedst.

4. Hvis der ikke findes et familiemedlem, søskende eller en slægtning som omhandlet i stk. 1 og 2, er det den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårig har indgivet sin ansøgning om international beskyttelse, der er ansvarlig, forudsat at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 45 om identifikation af den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for vurderingen af en slægtnings kapacitet til at tage sig af den uledsagede mindreårig, herunder hvor den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat. Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv bedst, jf. artikel 6, stk. 3.

6. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultationen og udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 9

Familiemedlemmer, som er personer med international beskyttelse

Hvis ansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 10

Familiemedlemmer, som er ansøgere om international beskyttelse

Hvis ansøgeren har et familiemedlem i en medlemsstat, om hvis ansøgning om international beskyttelse i den pågældende medlemsstat der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substans, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 11

Procedure for familier

Hvis flere familiemedlemmer og/eller mindreårige ugifte søskende indgiver en ansøgning om international beskyttelse i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og hvis anvendelsen af kriterierne i denne forordning ville medføre, at de ville blive adskilt, baseres afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på følgende bestemmelser:

- a) Den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for overtagelsen af det største antal familiemedlemmer og/eller mindreårige ugifte søskende, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne om international beskyttelse fra dem alle.
- b) Hvis litra a) ikke kan anvendes, er det den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien, der er ansvarlig.

Artikel 12

Udstedelse af opholdstilladelser eller visa

1. Er ansøgeren i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er det den medlemsstat, der har udstedt denne, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er det den medlemsstat, der har udstedt dette visum, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, medmindre det pågældende visum er udstedt på vegne af en anden medlemsstat under en repræsentationsordning som omhandlet i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa ⁽¹⁾. I så fald er det den repræsenterede medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

3. Er ansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse medlemsstaterne i følgende rækkefølge:

- a) den medlemsstat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelserne giver ret til ophold af samme varighed, den medlemsstat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest
- b) den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art

- c) i tilfælde af visa af forskellig art den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, eller i tilfælde af samme gyldighedsperiode den medlemsstat, der har udstedt det visum, som udløber senest.

4. Er ansøgeren kun i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mindre end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mindre end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for vedkommende at rejse ind på en medlemsstats område, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse, for så vidt ansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område.

Er ansøgeren i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mere end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mere end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for vedkommende at rejse ind på en medlemsstats område, og vedkommende ikke har forladt medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, der er ansvarlig.

5. Det forhold, at opholdstilladelsen eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 13

Indrejse og/eller ophold

1. Påvises det på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i denne forordnings artikel 22, stk. 3, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 603/2013, at en ansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende er indrejst ulovligt, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører 12 måneder efter den dato, hvor grænsen blev passeret ulovligt.

2. Hvis en medlemsstat ikke kan holdes eller ikke længere holdes ansvarlig i henhold til denne artikels stk. 1, og hvis det påvises på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 22, stk. 3, at ansøgeren — der ulovligt er rejst ind på medlemsstaternes område, eller for hvem omstændighederne ved indreisen ikke kan fastslås — har opholdt sig i en medlemsstat i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, er den pågældende medlemsstat ansvarlig for at behandle ansøgningen om international beskyttelse.

Har ansøgeren opholdt sig i flere medlemsstater i perioder på mindst fem måneder, er den medlemsstat, hvor vedkommende senest har haft ophold, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

⁽¹⁾ EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1.

Artikel 14

Indrejse med visumfritagelse

1. Rejser en tredjelandstatsborger eller statsløs ind i en medlemsstat, hvor vedkommende er fritaget for visumpligt, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Princippet i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis tredjelandstatsborgeren eller den statsløse indgiver sin ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, hvor vedkommende også er fritaget for visum til indrejse på området. I så fald er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

Artikel 15

Ansøgning i et internationalt transitområde i en lufthavn

Indgives ansøgningen om international beskyttelse under transit i en lufthavns internationale transitområde i en medlemsstat af en tredjelandstatsborger eller statsløs, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

KAPITEL IV

AFHÆNGIGE PERSONER OG DISKRETIONÆRE KLAUSULER

Artikel 16

Afhængige personer

1. Når ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forælder, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller når vedkommendes barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med eller sammenføre denne med barnet, søskenden eller forælderen, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, at barnet, søskenden eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

2. Hvis barnet, søskenden eller forælderen, jf. stk. 1, har lovligt ophold i en anden medlemsstat end den, hvor ansøgeren opholder sig, er den medlemsstat, der er ansvarlig, den, hvor barnet, søskenden eller forælderen har lovligt ophold, medmindre ansøgerens helbred gør det umuligt for vedkommende at rejse til den pågældende medlemsstat inden for en betydelig tidshorizont. I så fald er den ansvarlige medlemsstat den medlemsstat, hvor ansøgeren opholder sig. En sådan medlemsstat er ikke forpligtet til at sammenføre ansøgerens barn, søskende eller forælder til medlemsstaten.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 45 om, hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere afhængighedsforholdet, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for vurderingen af den pågældende persons kapacitet til at tage sig af den afhængige person, og hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorizont.

4. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 17

Diskretionære klausuler

1. Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

Den medlemsstat, der beslutter at behandle en ansøgning om international beskyttelse i medfør af dette stykke, bliver den ansvarlige medlemsstat og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den, ved brug af det elektroniske kommunikationsnet Dublinet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003, den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om at overtage eller tilbagetage ansøgeren.

Den medlemsstat, der bliver ansvarlig i henhold til dette stykke, skal også straks angive dette i Eurodac i henhold til forordning (EU) nr. 603/2013 ved at tilføje den dato, hvor beslutningen om at behandle ansøgningen blev truffet.

2. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, og som gennemfører proceduren til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den ansvarlige medlemsstat, kan når som helst, inden der træffes en første substansafgørelse, anmode en anden medlemsstat om at overtage en ansøger med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om denne anden medlemsstat ikke er ansvarlig efter kriterierne i artikel 8-11 og 16. De pågældende skal give deres skriftlige samtykke.

Anmodningen om overtagelse skal indeholde alle de oplysninger, som den anmodende medlemsstat råder over, som kan gøre det muligt for den anmodede medlemsstat at vurdere situationen.

Den anmodede medlemsstat foretager den kontrol, der er nødvendig for at undersøge de anførte humanitære årsager, og skal svare den anmodende medlemsstat senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen ved at benytte det elektroniske kommunikationsnet DubliNet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. Er svaret et afslag på anmodningen, skal afslaget begrundes.

Accepterer den anmodede medlemsstat anmodningen, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til denne stat.

KAPITEL V

DEN ANSVARLIGE MEDLEMSSTATS FORPLIGTELSE

Artikel 18

Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser

1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:
 - a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, 22 og 29, at overtage en ansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
 - b) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
 - c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 and 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
 - d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.
2. I de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra a) og b), skal den ansvarlige medlemsstat behandle eller afslutte behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som ansøgeren har indgivet.

Når den ansvarlige medlemsstat har indstillet behandlingen af en ansøgning, efter at ansøgeren har trukket den tilbage, inden der er truffet en substansafgørelse i første instans, sikrer den pågældende medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra c), at ansøgeren har ret til at anmode om, at behandlingen af vedkommendes ansøgning

afsluttes, eller til at indgive en ny ansøgning om international beskyttelse, som ikke skal behandles som en fornyet ansøgning som fastsat i direktiv 2013/32/EU. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaten, at behandlingen af ansøgningen afsluttes.

Når der kun er givet afslag på ansøgningen i første instans, skal den ansvarlige medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra d), sikre, at den pågældende har eller har haft mulighed for at anvende effektive retsmidler som omhandlet i artikel 46 i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 19

Ansvarrets ophør

1. Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse til en ansøger, overgår de i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser til den pågældende medlemsstat.
2. De i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre den pågældende har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.

En ansøgning, som indgives efter en fraværperiode, jf. første afsnit, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

3. De i artikel 18, stk. 1, litra c) og d), anførte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som er udstedt efter tilbagetrækningen af eller afslaget på ansøgningen.

En ansøgning, som indgives efter en faktisk udsendelse har fundet sted, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

KAPITEL VI

PROCEDURER FOR OVERTAGELSE OG TILBAGETAGELSE

AFDELING I

Indledning af proceduren

Artikel 20

Indledning af proceduren

1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En ansøgning om international beskyttelse betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigts erklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

3. Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv når den mindreårige ikke selv er ansøger, forudsat at det tjener den mindreåriges tarv bedst. På samme måde behandles børn født efter ansøgerens ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

4. Indgives en ansøgning om international beskyttelse til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en ansøger, der opholder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, den medlemsstat, på hvis område ansøgeren opholder sig. Sidstnævnte medlemsstat underrettes straks af ansøgerens ophold af den medlemsstat, der har fået forelagt ansøgningen, og betragtes derefter i henhold til denne forordning som den medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse er indgivet til.

Ansøgeren underrettes skriftligt om ændringen af, hvilken medlemsstat der træffer afgørelsen, og om datoen herfor.

5. Den medlemsstat, som den første ansøgning om international beskyttelse er indgivet til, skal på de i artikel 23, 24, 25 og 29 fastsatte betingelser og med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, tilbagetage en ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden opholdstilladelse, eller som dér har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse efter at have trukket sin første ansøgning, som er indgivet i en anden medlemsstat, tilbage under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Denne forpligtelse bortfalder, når den medlemsstat, som er blevet anmodet om at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan fastslå, at ansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller har fået opholdstilladelse af en anden medlemsstat.

En ansøgning, som indgives efter den i andet afsnit omhandlede fraværperiode, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

AFDELING II

Procedurer for anmodninger om overtagelse

Artikel 21

Indgivelse af en anmodning om overtagelse

1. Hvis en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, anmode denne anden medlemsstat om at overtage ansøgeren.

I tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. artikel 14 i forordning (EU) nr. 603/2013, skal anmodningen uanset nærværende stykkes første afsnit sendes senest to måneder efter modtagelsen af hittet, jf. artikel 15, stk. 2, i nævnte forordning.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

2. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar i de tilfælde, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet som følge af afslag på indrejse eller ophold, anholdelse for ulovligt ophold, forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning.

Anmodningen skal indeholde grundene til, at et hurtigt svar er nødvendigt, samt den ønskede frist for besvarelse. Fristen skal være på mindst en uge.

3. I de i stk. 1 og 2 omhandlede tilfælde skal anmodningen om en anden medlemsstats overtagelse ske ved hjælp af en standardformular, og der skal vedlægges de beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 22, stk. 3, og/eller andre relevante oplysninger fra ansøgerens erklæring, sådan at myndighederne i den anmodede medlemsstat kan kontrollere, om den er ansvarlig efter kriterierne i denne forordning.

Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 22

Besvarelse af en anmodning om overtagelse

1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen.

2. Med henblik på proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, anvendes der bevisementer og indicier.

3. Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af, hvilke beviser og indikatorer der er relevante, efter kriterierne i litra a) og b). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

a) Beviser:

- i) Herved forstås formelle beviser, som fastslår ansvaret i henhold til denne forordning, så længe disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte.
- ii) Medlemsstaterne skal forelægge eksempler på de forskellige typer administrative dokumenter i overensstemmelse med den typologi, der er fastlagt i listen over formelle beviser, for det i artikel 44 omhandlede udvalg.

b) Indikatorer:

- i) Herved forstås sandsynliggørende oplysninger, der, selv om de kan anfægtes, i nogle tilfælde kan være tilstrækkelige afhængigt af den beviskraft, som tillægges dem.
- ii) Deres beviskraft med hensyn til, hvem der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, vurderes i de enkelte sager.

4. Beviskravet bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af denne forordning.

5. Foreligger der ikke formelle beviser, accepterer den anmodede medlemsstat, at den er ansvarlig, såfremt indikatorerne sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret.

6. Har den anmodende medlemsstat anmodet om et hurtigt svar, jf. bestemmelserne i artikel 21, stk. 2, gør den anmodede stat alt, hvad den kan, for at overholde tidsfristen. Kan det undtagelsesvis påvises, at behandlingen af en anmodning om overtagelse af en ansøger er særlig kompliceret, kan den anmodede medlemsstat svare efter den ønskede frist, men under alle omstændigheder inden for en måned. I sådanne tilfælde skal den anmodede medlemsstat inden for den oprindeligt ønskede tidsfrist meddele den anmodende medlemsstat, at den udsætter sit svar.

7. Er der ikke givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i stk. 1, og på én måned, der er fastsat i stk. 6, anses den for at være accepteret og medfører en pligt til at overtage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

AFDELING III

Procedurer for anmodninger om tilbagetagelse

Artikel 23

Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse, når en ny ansøgning er indgivet i den anmodende medlemsstat

1. Når en medlemsstat, hvor en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), har indgivet en ny

ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode den anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

2. En anmodning om tilbagetagelse fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelsen af hittet i Eurodac i overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i forordning (EU) nr. 603/2013.

Er anmodningen om tilbagetagelse baseret på andre beviser end oplysninger fra Eurodacsystemet, sendes den til den anmodede medlemsstat senest tre måneder fra datoen for indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, jf. artikel 20, stk. 2.

3. Når anmodningen om tilbagetagelse ikke fremsættes inden for de frister, som er fastsat i stk. 2, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som den nye ansøgning er indgivet til.

4. En anmodning om tilbagetagelse skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indikatorer, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 24

Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse, når der ikke er indgivet nogen ny ansøgning i den anmodende medlemsstat

1. Når en medlemsstat, på hvis område en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), opholder sig uden opholdstilladelse, og som ikke har modtaget nogen ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode denne anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

2. Når en medlemsstat, på hvis område en person opholder sig uden opholdstilladelse, beslutter at søge i Eurodacsystemet i overensstemmelse med artikel 17 i forordning (EU) nr. 603/2013, skal anmodningen om tilbagetagelse af en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b) eller c), i nærværende forordning eller en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra d), hvis ansøgning om international beskyttelse der ikke er givet afslag på ved en endelig afgørelse, fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest to måneder fra modtagelsen af Eurodachittet, jf. artikel 17, stk. 5, i forordning (EU) nr. 603/2013, uanset artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008

om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold⁽¹⁾.

Er anmodningen om tilbagetagelse baseret på andre beviser end oplysninger fra Eurodacsystemet, sendes den til den anmodede medlemsstat senest tre måneder fra den dato, hvor den anmodende medlemsstat bliver klar over, at det muligvis er en anden medlemsstat, der er ansvarlig for den pågældende.

3. Når anmodningen om tilbagetagelse ikke fremsættes inden for de frister, som er fastsat i stk. 2, skal den medlemsstat på hvis område den pågældende opholder sig uden opholdstilladelse give vedkommende mulighed for at indgive en ny ansøgning.

4. Når en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra d), hvis ansøgning om international beskyttelse der er givet afslag på ved en endelig afgørelse i én medlemsstat, opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse, kan sidstnævnte medlemsstat enten anmode den førstnævnte medlemsstat om at tilbagetage den pågældende eller gennemføre en tilbagesendelsesprocedure i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF.

Når sidstnævnte medlemsstat beslutter at anmode den førstnævnte medlemsstat om at tilbagetage den pågældende, finder reglerne i direktiv 2008/115/EF ikke anvendelse.

5. Anmodningen om tilbagetagelse af den i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede person skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indicier, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af de relevante beviser og indicier i overensstemmelse med kriterierne i artikel 22, stk. 3, litra a) og b), og vedtager ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om tilbagetagelser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 25

Besvarelse af en anmodning om tilbagetagelse

1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og tager stilling til anmodningen om tilbagetagelse af den pågældende så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest en måned efter den dato, hvor den modtog anmodningen. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodacsystemet, sættes tidsfristen til to uger.

2. Hvis der ikke er givet svar på anmodningen om tilbagetagelse ved udløbet af den frist på en måned eller to uger, der er fastsat i stk. 1, anses den for at være accepteret, hvilket

medfører en pligt til at tilbagetage den pågældende, herunder til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

AFDELING IV

Proceduremæssige garantier

Artikel 26

Meddelelse af en afgørelse om overførsel

1. Når den anmodede medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer den pågældende, kan medlemsstaterne vælge at meddele afgørelsen til en sådan juridisk rådgiver eller anden rådgiver i stedet for til den pågældende selv og, hvor det er relevant, give den pågældende meddelelse om afgørelsen.

2. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse skal indeholde oplysninger om de retsmidler, som er til rådighed, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv tager til den ansvarlige medlemsstat.

Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om personer eller enheder, der kan yde retshjælp til den pågældende, videregives til vedkommende sammen med den i stk. 1 omhandlede afgørelse, såfremt disse oplysninger ikke allerede er blevet meddelt.

3. Hvis den pågældende ikke bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver skal medlemsstaterne underrette vedkommende om de vigtigste elementer i afgørelsen, som altid skal omfatte oplysninger om tilgængelige retsmidler og fristerne for anvendelse af sådanne retsmidler, på et sprog, som den pågældende forstår eller med rimelighed formodes at forstå.

Artikel 27

Retsmidler

1. Ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

2. Medlemsstaterne fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1.

⁽¹⁾ EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98.

3. Med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes, skal det i medlemsstaternes nationale lovgivning fastsættes, at:

- a) klagen eller indbringelsen giver personen ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen for en domstol foreligger, eller
- b) overførslen suspenderes automatisk, og at denne suspension udløber efter en vis rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ efter nøje og stringent undersøgelse skal have truffet en afgørelse om at tillægge en klage eller indbringelse opsættende virkning, eller
- c) den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler ved at udsætte overførslen indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. Enhver afgørelse om, hvorvidt gennemførelsen af afgørelsen om overførsel udsættes, skal træffes inden for en rimelig frist, idet der skal kunne foretages en nøje og stringent undersøgelse af anmodningen om udsættelse. En afgørelse om ikke at udsætte gennemførelsen af overførslen skal indeholde oplysning om den begrundelse, som den er baseret på.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder på eget initiativ kan beslutte at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen foreligger.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand.

6. Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgerne for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke behandles mere gunstigt end den behandling, der generelt gives landets egne statsborgere i spørgsmål vedrørende retshjælp.

Medlemsstaterne kan uden vilkårligt at begrænse adgangen til gratis retshjælp eller juridisk repræsentation fastsætte, at der ikke ydes gratis retshjælp, når den kompetente myndighed eller en domstol eller et domstolslignende organ vurderer, at klagen eller indbringelsen er udsigtsløs.

Når en afgørelse om ikke at yde gratis retshjælp og juridisk repræsentation i henhold til dette stykke træffes af en myndighed, der ikke er en domstol eller et domstolslignende organ, skal medlemsstaterne give ret til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ til anfægtelse af denne afgørelse.

Ved overholdelsen af kravene i dette stykke skal medlemsstaterne sikre, at retshjælp og juridisk repræsentation ikke

begrænses vilkårligt, og at ansøgerens effektive adgang til prøvelse ikke hindres.

Retshjælpen skal mindst omfatte udfærdigelsen af de krævede proceduremæssige dokumenter og repræsentation for en domstol eller et domstolslignende organ og kan begrænses til juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der specifikt er udpeget efter national ret til at bistå og repræsentere.

Procedureerne for adgang til retshjælp fastsættes i national ret.

AFDELING V

Frihedsberøvelse med henblik på overførsel

Artikel 28

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af den procedure, der fastsættes ved denne forordning.

2. Er der væsentlig risiko for, at en person forsvinder, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende for at sikre overførselsprocedurene i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, må fristen for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagemåling ikke overskride en måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. Den medlemsstat, der udfører proceduren i henhold til denne forordning, skal anmode om et hurtigt svar i sådanne tilfælde. Et sådant svar gives senest to uger fra modtagelsen af anmodningen. Hvis der ikke er givet svar ved udløbet af fristen på to uger, anses anmodningen for at være accepteret, hvilket medfører en pligt til at overtage eller tilbagemåling den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, skal overførslen af den pågældende fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat finde sted så hurtigt, som det er praktisk muligt, og senest seks uger efter den implicite eller eksplicite accept af en anden medlemsstats anmodning om at overtage eller tilbagemåling den pågældende person, eller fra det tidspunkt, hvor klagen eller indbringelsen for en domstol ikke længere har opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

Hvis den anmodende medlemsstat ikke overholder fristerne for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvis overførslen ikke finder sted inden udløbet af den i tredje afsnit omhandlede frist på seks uger, må personen ikke længere frihedsberøves. Artikel 21, 23, 24 og 29 finder fortsat tilsvarende anvendelse.

4. For så vidt angår betingelserne og garantierne for frihedsberøvede personer for at sikre overførselsprocedurerne til den ansvarlige medlemsstat finder artikel 9, 10 og 11 i direktiv 2013/33/EU anvendelse.

AFDELING VI

Overførsler

Artikel 29

Nærmere bestemmelser og frister

1. Overførslen af ansøgeren eller af en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage eller indbringelse, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

Såfremt overførslerne til den ansvarlige medlemsstat sker i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse, sikrer medlemsstaterne, at de foretages på en human måde under fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og den menneskelige værdighed.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat en passerseddel til ansøgeren. Kommissionen udfærdiger ved gennemførelsesretsakter modellen for passersedlen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den anmodende medlemsstat om, at den pågældende er vel ankommet, eller at vedkommende ikke har givet møde inden for den fastsatte frist, alt efter tilfældet.

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende, eller til højst 18 måneder, hvis den pågældende forsvinder.

3. Overføres en person fejlagtigt, eller underkendes en afgørelse om overførsel efter påklage, efter at overførslen er blevet gennemført, tilbagetager den medlemsstat, som har gennemført overførslen, straks den pågældende.

4. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, navnlig ved udsættelse af overførslen eller forsinket overførsel, ved overførsler efter implicit accept, ved overførsler af mindreårige eller afhængige personer og ved kontrollerede overførsler. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 30

Omkostningerne ved overførsler

1. De omkostninger, som er nødvendige for at overføre en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), til den ansvarlige medlemsstat, afholdes af den overførende medlemsstat.

2. Når den pågældende skal overføres tilbage til en medlemsstat som følge af en fejlagtig overførsel eller en afgørelse om overførsel, der er blevet underkendt efter påklage, efter at overførslen er blevet gennemført, er den medlemsstat, som oprindeligt gennemførte overførslen, ansvarlig for omkostningerne ved at tilbageføre den pågældende til dens område.

3. De personer, der skal overføres i henhold til denne forordning, skal ikke afholde omkostningerne ved sådanne overførsler.

Artikel 31

Udveksling af relevante oplysninger, inden en overførsel gennemføres

1. Den medlemsstat, som gennemfører overførslen af en ansøger eller en anden person, jf. artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler udelukkende den ansvarlige medlemsstat de personoplysninger om den person, der skal overføres, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for at sikre, at de kompetente myndigheder i henhold til den nationale lovgivning i den ansvarlige medlemsstat er i stand til at yde den pågældende passende bistand, herunder ydelse af akut lægebehandling, der er nødvendig for at beskytte vedkommendes vitale interesser, og for at sikre kontinuitet i den beskyttelse og de rettigheder, som følger af denne forordning og af andre relevante retlige instrumenter på asylområdet. Disse oplysninger meddeles til den ansvarlige medlemsstat inden for en rimelig frist, inden overførslen gennemføres, for at sikre, at dennes kompetente myndigheder i henhold til den nationale lovgivning har tilstrækkelig tid til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

2. Den overførende medlemsstat skal, for så vidt den kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning har adgang til sådanne oplysninger, sende den ansvarlige medlemsstat alle oplysninger, der er væsentlige for at sikre rettigheder for og umiddelbare særlige behov hos den person, der skal overføres, herunder navnlig:

- a) eventuelle øjeblikkelige foranstaltninger, som den ansvarlige medlemsstat skal træffe for at sikre, at de særlige behov, som den person, der skal overføres, har, herunder eventuel nødvendig akut lægebehandling, tilgodeses
- b) kontaktoplysninger om familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer i den modtagende medlemsstat, hvor det er relevant
- c) når der er tale om mindreårige, oplysninger om deres uddannelse
- d) en vurdering af ansøgerens alder.

3. Udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel finder kun sted mellem de myndigheder, som er meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 35 i denne forordning ved brug af det elektroniske kommunikationsnet »DubliNet«, der er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1 i denne artikel, og må ikke behandles yderligere.

4. For at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne udarbejder Kommissionen ved gennemførelsesretsakter en standardformular til overførsel af de oplysninger, som kræves i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

5. Reglerne i artikel 34, stk. 8-12, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

Artikel 32

Udveksling af sundhedsoplysninger, inden en overførsel gennemføres

1. Den overførende medlemsstat sender, for så vidt den kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning har adgang til sådanne oplysninger, udelukkende med henblik på ydelse af lægebehandling eller patientbehandling, navnlig vedrørende handicappede, ældre, gravide kvinder, mindreårige og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, den ansvarlige medlemsstat oplysninger om særlige behov hos den person, der skal overføres, som i specifikke tilfælde kan omfatte oplysninger om den fysiske eller psykiske sundhedstilstand hos den pågældende person. Disse oplysninger sendes i en fælles helbredsattest samt de nødvendige bilag hertil. Den ansvarlige medlemsstat sikrer, at der tages tilstrækkeligt hensyn til disse særlige behov, herunder navnlig behovet for nødvendig lægebehandling.

Kommissionen udarbejder ved gennemførelsesretsakter den fælles helbredsattest. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. Den overførende medlemsstat sender kun den ansvarlige medlemsstat de oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, efter at have indhentet ansøgerens og/eller dennes repræsentants udtrykkelige samtykke, eller, hvor den pågældende fysisk eller retligt ikke er i stand til at give sit samtykke, når fremsendelsen er nødvendig for at beskytte ansøgerens eller en anden persons vitale interesser. Et manglende samtykke, herunder hvis samtykke nægtes, udgør ikke en hindring for overførslen.

3. Behandlingen af helbredsrelevante personoplysninger som omhandlet i stk. 1 må kun foretages af en sundhedsperson, der i henhold til national ret eller regler, som er fastsat af kompetente nationale organer, har lægelig tavshedspligt, eller af en anden person med en tilsvarende professionel tavshedspligt.

4. Udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel finder kun sted mellem de sundhedspersoner eller andre personer, som er omhandlet i stk. 3. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1, og må ikke behandles yderligere.

5. Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser og praktiske arrangementer til udveksling af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

6. Reglerne i artikel 34, stk. 8-12, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

Artikel 33

Procedure for tidlig varsling, beredskab og krisestyring

1. Når Kommissionen, navnlig på grundlag af oplysninger indsamlet af EASO i henhold til forordning (EU) nr. 439/2010, fastslår, at anvendelsen af nærværende forordning vil kunne blive forstyrret, enten som følge af en dokumenteret risiko for et særligt pres, der udøves på en medlemsstats asylsystem, og/eller problemer i en medlemsstats asylsystems funktion, fremsætter Kommissionen i samarbejde med EASO henstillinger til den pågældende medlemsstat om at udarbejde en forebyggende handlingsplan.

Den pågældende medlemsstat skal underrette Rådet og Kommissionen om, hvorvidt den har til hensigt at udarbejde en sådan forebyggende handlingsplan for at mindske presset og/eller problemerne i sit asylsystems funktion og samtidig sikre beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder for ansøgerne om international beskyttelse.

En medlemsstat kan efter eget skøn og på eget initiativ udarbejde en forebyggende handlingsplan og senere revisioner heraf. Medlemsstaten kan i forbindelse med udarbejdelsen af sin forebyggende handlingsplan anmode om bistand fra Kommissionen, andre medlemsstater, EASO og andre relevante EU-organer.

2. Når den udarbejder en forebyggende handlingsplan, skal den pågældende medlemsstat forelægge den og regelmæssigt aflægge rapport om dens gennemførelse til Rådet og Kommissionen. Kommissionen underretter efterfølgende Europa-Parlamentet om de vigtigste elementer i den forebyggende handlingsplan. Kommissionen forelægger rapporter om gennemførelsen til Rådet og fremsender rapporter om gennemførelsen til Europa-Parlamentet.

Den pågældende medlemsstat træffer alle de nødvendige foranstaltninger til at imødegå situationen med et særligt pres på sit asylsystem eller sikre, at de påpegede mangler afhjælpes, inden situationen forværres. Hvis den forebyggende handlingsplan indeholder foranstaltninger, der tager sigte på at imødegå et særligt pres på en medlemsstats asylsystem, som vil kunne forstyrre anvendelsen af denne forordning, rådfører Kommissionen sig med EASO, inden den aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet.

3. Hvis Kommissionen på grundlag af EASO's analyse fastslår, at gennemførelsen af den forebyggende handlingsplan ikke har afhjulpet de mangler, der blev påpeget, eller hvis der er alvorlig risiko for, at asylsituationen i den pågældende medlemsstat udvikler sig til en krise, der sandsynligvis ikke kan afhjælpes med en forebyggende handlingsplan, kan Kommissionen, eventuelt i samarbejde med EASO, anmode den pågældende medlemsstat om at udarbejde en krisestyringshandlingsplan og om nødvendigt senere revisioner heraf. Krisestyringshandlingsplanen skal under hele processen sikre foreneligheden med gældende EU-ret på asylområdet, navnlig med hensyn til grundlæggende rettigheder for ansøgere om international beskyttelse.

Efter at have modtaget anmodningen om at udarbejde en krisestyringshandlingsplan udarbejder den pågældende medlemsstat i samarbejde med Kommissionen og EASO en sådan plan hurtigst muligt, og senest tre måneder efter anmodningen.

Den pågældende medlemsstat forelægger sin krisestyringshandlingsplan og aflægger mindst hver tredje måned rapport om gennemførelsen heraf til Kommissionen og andre relevante interessenter, såsom EASO, når dette er relevant.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om krisestyringshandlingsplanen, om eventuelle revisioner og om gennemførelsen heraf. I disse rapporter skal den pågældende medlemsstat indberette data med henblik på overvågning af overholdelse af krisestyringshandlingsplanen, såsom procedurernes varighed, betingelserne for frihedsberøvelse og modtagekapaciteten set i forhold til tilstrømningen af ansøgere.

4. Under hele processen for tidlig varsling, beredskab og styring af asylkriser overvåger Rådet nøje situationen og kan rekvirere yderligere oplysninger og yde politisk rådgivning, navnlig med hensyn til situationens alvor og hastende karakter og det deraf følgende behov for, at en medlemsstat udarbejder enten en forebyggende handlingsplan eller om nødvendigt en krisestyringshandlingsplan. Europa-Parlamentet og Rådet kan under hele processen drøfte og yde rådgivning om eventuelle solidaritetsforanstaltninger, som de måtte finde passende.

KAPITEL VII

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 34

Udveksling af oplysninger

1. Hver medlemsstat meddeler enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, personoplysninger om ansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for:

- a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig
- b) at behandle ansøgningen om international beskyttelse
- c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

2. De oplysninger, der er nævnt i stk. 1, må kun vedrøre:

- a) personoplysninger om ansøgeren og dennes eventuelle familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer (fulde navn, evt. tidligere navn, kaldenavne eller pseudonymer, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested)
- b) identitetspapirer og rejsedokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)
- c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, der behandles efter bestemmelserne i forordning (EU) nr. 603/2013

- d) opholdssteder og rejseruter
- e) opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat
- f) det sted, hvor ansøgningen er indgivet
- g) dato for eventuel indgivelse af en tidligere ansøgning om international beskyttelse, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

3. Den ansvarlige medlemsstat kan desuden, når det er nødvendigt for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som ansøgeren har fremført for sin ansøgning, og i givet fald grundene til de afgørelser, der måtte være truffet om ansøgeren. Denne anden medlemsstat kan nægte at efterkomme anmodningen, hvis fremsendelsen af disse oplysninger vil kunne skade dens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Under alle omstændigheder er det en betingelse for udlevering af oplysningerne, at den anmodende medlemsstat indhenter skriftligt samtykke fra ansøgeren om international beskyttelse. I så fald skal ansøgeren vide, hvilke bestemte oplysninger vedkommende giver sit samtykke til.

4. Enhver anmodning om oplysninger må kun sendes i forbindelse med en individuel ansøgning om international beskyttelse. Den skal begrundes, og når den har til formål at kontrollere opfyldelsen af et kriterium, der kan medføre, at den anmodede medlemsstat pålægges ansvaret, skal det oplyses, hvilket indicium, herunder relevante oplysninger fra pålidelige kilder om ansøgeres metoder til indrejse på medlemsstaternes område, eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer den er baseret på. Sådanne relevante oplysninger fra pålidelige kilder er i sig selv ikke tilstrækkelige til at fastlægge, hvilken medlemsstat der er ansvarlig og kompetent i henhold til denne forordning, men de kan bidrage til vurderingen af andre indicier vedrørende den enkelte ansøger.

5. Den anmodede medlemsstat skal svare inden for en frist på fem uger. Enhver forsinkelse i besvarelsen skal begrundes behørigt. Manglende overholdelse af fristen på fem uger fritager ikke den anmodede medlemsstat fra pligten til at svare. Hvis de undersøgelser, som er foretaget af den anmodede medlemsstat, der ikke overholdt fristen, indeholder oplysninger, som viser, at den er ansvarlig, kan den pågældende medlemsstat ikke påberåbe sig udløbet af fristerne i artikel 21, 23 og 24 som grund til at nægte at efterkomme anmodningen om overtagelse eller tilbagesøgning. I så fald forlænges fristerne i artikel 21, 23 og 24 for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagesøgning med et tidsrum af samme længde som forsinkelsen i den anmodede medlemsstats svar.

6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan finde sted mellem de myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1.

7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1. De må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og domstole og domstolslignende organer i hver medlemsstat, der har til opgave:

- a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig
- b) at behandle ansøgningen om international beskyttelse
- c) at gennemføre enhver forpligtelse, der følger af denne forordning.

8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. De skal berigtige eller slette disse oplysninger.

9. Ansøgeren har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de behandlede oplysninger om vedkommende.

Hvis ansøgeren finder, at bestemmelserne i denne forordning eller direktiv 95/46/EF er blevet overtrådt ved behandlingen af oplysningerne, navnlig hvis de er ufuldstændige eller urigtige, har vedkommende ret til at kræve, at de berigtiges eller slettes.

Den myndighed, der berigtiger eller sletter oplysningerne, underretter alt efter omstændighederne den stat, der har fremsendt oplysningerne, eller den medlemsstat, der har modtaget dem.

Ansøgeren har ret til at anlægge sag eller indbringe en klage for de kompetente myndigheder eller domstole eller domstolslignende organer i den medlemsstat, som nægtede den pågældende ret til at få indsigt i eller ret til at berigtige eller slette oplysninger om vedkommende.

10. De berørte medlemsstater registrerer i den pågældendes individuelle sagsakter og/eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

11. De udvekslede oplysninger opbevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til det formål, med henblik på hvilket de er udvekslet.

12. Hvis oplysningerne hverken behandles ved hjælp af edb eller er eller vil blive indført i et register, skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger til at sikre overholdelsen af denne artikel og sørge for effektiv kontrol.

Artikel 35

Kompetente myndigheder og ressourcer

1. Hver medlemsstat skal straks meddele Kommissionen, hvilke specifikke myndigheder der har ansvaret for gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af denne forordning, og eventuelle ændringer vedrørende disse myndigheder. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder har tilstrækkelige ressourcer til at opfylde deres opgaver, herunder besvarelsen af anmodninger om oplysninger, overtagelse og tilbagetagelse af ansøgere inden for de fastsatte frister.

2. Kommissionen offentliggør en konsolideret liste over de myndigheder, som er omhandlet i stk. 1, i *Den Europæiske Unions Tidende*. Når der er ændringer til denne, offentliggør Kommissionen en gang om året en ajourført konsolideret liste.

3. De myndigheder, som er omhandlet i stk. 1, skal modtage den nødvendige uddannelse vedrørende anvendelsen af denne forordning.

4. Kommissionen indfører ved gennemførelsesretsakter sikre elektroniske transmissionskanaler mellem de i stk. 1 omhandlede myndigheder til fremsendelse af anmodninger, svar og al skriftlig korrespondance og til at sikre, at afsenderne automatisk modtager et elektronisk bevis for modtagelsen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 36

Administrative aftaler

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for gennemførelsen af denne forordning for at lette dens gennemførelse og gøre den mere effektiv. Disse aftaler kan vedrøre:

- a) udveksling af forbindelsesofficerer
- b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse af ansøgere.

2. Medlemsstaterne kan også bibeholde de administrative aftaler, der blev indgået under forordning (EF) nr. 343/2003.

Er disse aftaler ikke forenelige med nærværende forordning, skal de pågældende medlemsstater ændre aftalerne på en sådan måde, at eventuelle identificerede uforeneligheder fjernes.

3. Inden indgåelse eller ændring af aftaler som omhandlet i stk. 1, litra b), skal medlemsstaterne rådføre sig med Kommissionen om aftalens forenelighed med denne forordning.

4. Anser Kommissionen aftalerne som omhandlet i stk. 1, litra b), for at være uforenelige med denne forordning, skal den inden for en rimelig tidsfrist give de pågældende medlemsstater meddelelse herom. Medlemsstaterne træffer de nødvendige passende foranstaltninger til at ændre den pågældende aftale inden for en rimelig tidsfrist med henblik på at fjerne de uforeneligheder, der måtte være identificeret.

5. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle aftaler som omhandlet i stk. 1 samt om enhver opsigelse eller ændring heraf.

KAPITEL VIII

FORLIG

Artikel 37

Forlig

1. Når medlemsstaterne ikke kan løse deres uoverensstemmelser om spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning, kan de benytte sig af forligsproceduren i stk. 2.

2. Forligsproceduren indledes efter anmodning fra en af de medlemsstater, som der er uoverensstemmelse mellem, stilet til formanden for det udvalg, der er nedsat ved artikel 44. Ved at acceptere at anvende forligsproceduren forpligter de pågældende medlemsstater sig til at tage størst muligt hensyn til den løsning, der foreslås.

Formanden for udvalget udpeger tre medlemmer af udvalget, der repræsenterer tre medlemsstater, som ikke er part i sagen. Ekspertene modtager skriftligt eller mundtligt parternes argumenter og foreslår efter rådslagning en løsning inden for en frist på en måned, om nødvendigt efter afstemning.

Formanden for udvalget eller vedkommendes stedfortræder leder drøftelserne. Denne kan give udtryk for sin holdning, men deltager ikke i afstemningen.

Uanset om parterne godkender eller afviser løsningen, er den endelig og kan ikke revideres.

KAPITEL IX

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Datasikkerhed og databeskyttelse

Medlemsstaterne træffer alle passende foranstaltninger til at sikre videregivne personoplysningers sikkerhed og navnlig til at undgå ulovlig eller uberettiget adgang til eller videregivelse, ændring eller tab af behandlede personoplysninger.

Hver medlemsstat drager omsorg for, at den eller de nationale tilsynsmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 95/46/EF, i overensstemmelse med dens gældende nationale ret uafhængigt overvåger lovligheden af den pågældende medlemsstats behandling af personoplysninger i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 39

Fortrolighed

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 35 omhandlede myndigheder har tavshedspligt efter reglerne herom i national ret med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 40

Sanktioner

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ethvert misbrug af oplysninger, som behandles i overensstemmelse med denne forordning, pålægges sanktioner, herunder administrative og/eller strafferetlige sanktioner i overensstemmelse med national ret, som er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning.

Artikel 41

Overgangsforanstaltninger

Når en ansøgning er indgivet efter den dato, der er omhandlet i artikel 49, stk. 2, tages der dog hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato, bortset fra de forhold, der er omhandlet i artikel 13, stk. 2.

Artikel 42

Beregning af frister

De frister, som er fastsat i denne forordning, beregnes på følgende måde:

a) Såfremt en frist, der er udtrykt i dage, uger eller måneder, skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer eller en handling foretages, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen.

b) En frist, der er udtrykt i uger eller måneder, udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste uge eller måned er samme ugedag eller dato som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes. Såfremt den dag, på hvilken en tidsfrist, der er udtrykt i måneder, ville udløbe, ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen med udgangen af månedens sidste dag.

c) Ved beregningen af fristerne medregnes lovbestemte fri- og helligdage, lørdage og søndage.

Artikel 43

Territorialt anvendelsesområde

For så vidt angår Den Franske Republik finder bestemmelserne i denne forordning kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 44

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 45

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 8, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på fire måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 46

Kontrol og evaluering

Senest den 21. juli 2016 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning og foreslår i givet fald nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender senest seks måneder inden denne dato Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport.

Efter at have fremlagt denne rapport aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, samtidig med at den fremlægger de rapporter om anvendelsen af Eurodacsystemet, der er nævnt i artikel 40 i forordning (EU) nr. 603/2013.

Artikel 47

Statistikker

Medlemsstaterne meddeler i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse⁽¹⁾ Kommissionen (Eurostat)

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

statistikker om anvendelsen af nærværende forordning og forordning (EF) nr. 1560/2003.

Artikel 48

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 343/2003 ophæves.

Artikel 11, stk. 1, og artikel 13, 14 og 17 i forordning (EF) nr. 1560/2003 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning eller de ophævede artikler gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 49

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden, og fra den dato finder den anvendelse på alle anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af ansøgere, uanset hvornår ansøgningen er indgivet. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet inden denne dato, træffes efter kriterierne i forordning (EF) nr. 343/2003.

Henvisninger i denne forordning til forordning (EU) nr. 603/2013, direktiv 2013/32/EU og direktiv 2013/33/EU betragtes indtil deres anvendelsesdato som henvisninger til henholdsvis forordning (EF) nr. 2725/2000⁽²⁾, direktiv 2003/9/EF⁽³⁾ og direktiv 2005/85/EF⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1).

⁽³⁾ Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne (EUT L 31 af 6.2.2003, s. 18).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne (EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13).

*BILAG I***Ophævede forordninger (jf. artikel 48)**

Rådets forordning (EF) nr. 343/2003

(EUT L 50 af 25.2.2003, s. 1)

Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003, kun artikel 11, stk. 1, og artikel 13, 14 og 17

(EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3).

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)
Artikel 2, litra b)	—
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, litra c)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, litra e)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra f)
—	Artikel 2, litra h)
—	Artikel 2, litra i)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra j)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra g)
—	Artikel 2, litra k)
Artikel 2, litra j) og k)	Artikel 2, litra l) og m)
—	Artikel 2, litra n)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 17, stk. 1
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 3
Artikel 3, stk. 4	Artikel 4, stk. 1, indledningen
—	Artikel 4, stk. 1, litra a)-f)
—	Artikel 4, stk. 2 og 3
Artikel 4, stk. 1-5	Artikel 20, stk. 1-5
—	Artikel 20, stk. 5, tredje afsnit
—	Artikel 5
—	Artikel 6
Artikel 5, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 5, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
—	Artikel 7, stk. 3
Artikel 6, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
—	Artikel 8, stk. 3
Artikel 6, stk. 2	Artikel 8, stk. 4
Artikel 7	Artikel 9

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
Artikel 8	Artikel 10
Artikel 9	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13
Artikel 11	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
—	Artikel 16
Artikel 13	Artikel 3, stk. 2
Artikel 14	Artikel 11
Artikel 15, stk. 1	Artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 15, stk. 2	Artikel 16, stk. 1
Artikel 15, stk. 3	Artikel 8, stk. 2
Artikel 15, stk. 4	Artikel 17, stk. 2, fjerde afsnit
Artikel 15, stk. 5	Artikel 8, stk. 5 og 6, og artikel 16, stk. 2
Artikel 16, stk. 1, litra a)	Artikel 18, stk. 1, litra a)
Artikel 16, stk. 1, litra b)	Artikel 18, stk. 2
Artikel 16, stk. 1, litra c)	Artikel 18, stk. 1, litra b)
Artikel 16, stk. 1, litra d)	Artikel 18, stk. 1, litra c)
Artikel 16, stk. 1, litra e)	Artikel 18, stk. 1, litra d)
Artikel 16, stk. 2	Artikel 19, stk. 1
Artikel 16, stk. 3	Artikel 19, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 19, stk. 2, andet afsnit
Artikel 16, stk. 4	Artikel 19, stk. 3
—	Artikel 19, stk. 3, andet afsnit
Artikel 17	Artikel 21
Artikel 18	Artikel 22
Artikel 19, stk. 1	Artikel 26, stk. 1
Artikel 19, stk. 2	Artikel 26, stk. 2, og artikel 27, stk. 1
—	Artikel 27, stk. 2-6
Artikel 19, stk. 3	Artikel 29, stk. 1
Artikel 19, stk. 4	Artikel 29, stk. 2
—	Artikel 29, stk. 3
Artikel 19, stk. 5	Artikel 29, stk. 4
Artikel 20, stk. 1, indledningen	Artikel 23, stk. 1
—	Artikel 23, stk. 2
—	Artikel 23, stk. 3

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
—	Artikel 23, stk. 4
Artikel 20, stk. 1, litra a)	Artikel 23, stk. 5, første afsnit
—	Artikel 24
Artikel 20, stk. 1, litra b)	Artikel 25, stk. 1
Artikel 20, stk. 1, litra c)	Artikel 25, stk. 2
Artikel 20, stk. 1, litra d)	Artikel 29, stk. 1, første afsnit
Artikel 20, stk. 1, litra e)	Artikel 26, stk. 1 og 2, artikel 27, stk. 1, artikel 29, stk. 1, andet og tredje afsnit
Artikel 20, stk. 2	Artikel 29, stk. 2
Artikel 20, stk. 3	Artikel 23, stk. 5, andet afsnit
Artikel 20, stk. 4	Artikel 29, stk. 4
—	Artikel 28
—	Artikel 30
—	Artikel 31
—	Artikel 32
—	Artikel 33
Artikel 21, stk. 1-9	Artikel 34, stk. 1-9, første til tredje afsnit
—	Artikel 34, stk. 9, fjerde afsnit
Artikel 21, stk. 10-12	Artikel 34, stk. 10-12
Artikel 22, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
—	Artikel 35, stk. 2
—	Artikel 35, stk. 3
Artikel 22, stk. 2	Artikel 35, stk. 4
Artikel 23	Artikel 36
—	Artikel 37
—	Artikel 40
Artikel 24, stk. 1	—
Artikel 24, stk. 2	Artikel 41
Artikel 24, stk. 3	—
Artikel 25, stk. 1	Artikel 42
Artikel 25, stk. 2	—
Artikel 26	Artikel 43

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
artikel 27, stk. 1 og 2	artikel 44, stk. 1 og 2
Artikel 27, stk. 3	—
—	Artikel 45
Artikel 28	Artikel 46
—	Artikel 47
—	Artikel 48
Artikel 29	Artikel 49

Forordning (EF) nr. 1560/2003	Denne forordning
Artikel 11, stk. 1	—
Artikel 13, stk. 1	Artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 13, stk. 2	Artikel 17, stk. 2, andet afsnit
Artikel 13, stk. 3	Artikel 17, stk. 2, tredje afsnit
Artikel 13, stk. 4	Artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 14	Artikel 37
Artikel 17, stk. 1	Artikel 9, artikel 10, artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 17, stk. 2	Artikel 34, stk. 3

ERKLÆRING FRA RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG KOMMISSIONEN

Rådet og Europa-Parlamentet anmoder uden dermed at berøre dennes initiativret Kommissionen om at overveje en revision af artikel 8, stk. 4, i den omarbejdede udgave af Dublinforordningen, når Domstolen har afsagt dom i sag C-648/11, MA m.fl. mod Secretary of State for the Home Department, og senest inden udløbet af de frister, der er fastsat i Dublinforordningens artikel 46. Europa-Parlamentet og Rådet vil da begge udøve deres lovgivningskompetence under hensyn til, hvad der tjener barnets tarv bedst.

I kompromisets ånd og for at sikre en omgående vedtagelse af forslaget accepterer Kommissionen at overveje denne anmodning, som den opfatter som begrænset til disse specifikke omstændigheder, og som ikke skaber præcedens.
